

1

COPENHAGA, DANEMARCA
JOI, 22 IUNIE, ÎN PREZENT
ORA 2.50 DUPĂ-AMIAZA

Cotton Malone observă cuțitul în același timp în care-o observă pe Stephanie Nelle. Stătea la o masă de pe terasa de la Café Nikolaj, simțindu-se confortabil într-un scaun alb din împletitură. După-amiaza însorită era plăcută, iar Højbro Plads, populara piațetă daneză care se întindea în fața lui, găsea de lume. Cafeneaua își desfășura obișnuita ei activitate energetică – „febrilă“, ar fi fost cuvîntul potrivit – și, de vreo jumătate de oră, el o tot aștepta pe Stephanie.

Era o femeie măruntică, la vreo șaizeci de ani, cu toate că niciodată nu-și mărturisise vîrsta, iar dosarele personale ale Departamentului de Justiție, pe care Malone le văzuse la un moment dat, conțineau doar un șovâielnic N/A¹ în spațiul rezervat datei nașterii sale. Părul ei negru era străbătut de valuri argintii, iar în ochii căprui i se oglindea atât privirea plină de compasiune a unui liberal, cât și scînteiera fioroasă a unui acuzator. Doi președinți încercaseră să-o convingă să accepte funcția de procuror general, dar ea respinsese ambele oferte. Un anumit procuror general se străduise din greu să facă demersuri pentru concedierea ei – mai ales atunci cînd fusese desemnată de FBI să-l investigheze tocmai pe el – dar Casa Albă

¹ Prescurtare uzuială în cadrul statisticilor, de la *Not available* (informație care nu e disponibilă), sau *No answer* (fără răspuns). (n.tr.)

respinsese întru totul ideea, din moment ce, printre altele, Stephanie Nelle era de o onestitate scrupuloasă.

Prin contrast, bărbatul cu cuțitul era scund și îndesat, cu trăsături ascuțite și părul tuns periuță. Un aspect de om hătituit și umbrea chipul de est-european – o impresie de nefericire care-l îngrijora pe Malone mai mult decât lama sclipitoare – și era îmbrăcat neglijent, în pantaloni din denim și o geacă singură.

Malone se ridică de pe scaun, dar își menținu privirea ațintită asupra lui Stephanie.

Se gîndi s-o strige, ca un avertisment, dar ea era prea departe, iar în jurul lor era mult prea mult zgomot. Pentru o clipă, n-o mai văzu, din cauza uneia dintre acele sculpturi moderne care împestrițau Højbro Plads, în cazul acesta fiind vorba despre o femeie obscen de obeză, care zacea, goală, pe burtă, cu fesele ei mult prea evidente rotunjite ca piscurile muntoase în bătaia vîntului. În clipa în care Stephanie apăru, de partea cealaltă a siluetei din bronz, bărbatul cu cuțitul se apropiase, iar Malone îl privi cum reține o curelușă de pe umărul ei stîng, făcînd să cadă geanta din piele, apoi cum o îmbrîncea pe Stephanie spre dalele din piatră.

O femeie scoase un tipăt și panica izbucni la vederea hoțului de poșete agitînd un cuțit prin aer.

Geacă Roșie se năpusti înainte, cu geanta lui Stephanie în mînă, îmbrîncindu-i pe oamenii care-i stăteau în cale. Cîțiva se traseră îndărăt. Hoțul coti spre stînga, pe după o altă sculptură din bronz, izbutind pînă la urmă s-o rupă la fugă. Drumul lui părea să ducă spre Købmagergade, o alei rezervată pietonilor care șerpua spre nord, pornind din Højbro Plads și pătrunzînd adînc în cartierul comercial al orașului.

Malone țîșni de la masă, hotărît să-i taie calea atacatorului înainte ca el să treacă de colț, numai că un grup de biciclete îi blocă trecerea. Evită bicicletele și sprintă înainte, ocolind o fintină înainte să-si înșface prada.

Se izbiră de piatra masivă, Geacă Roșie suportînd în cea mai mare măsură impactul, iar Malone observă imediat faptul că adversarul său era destul de musculos. Geacă Roșie, neintimidat de atac, se rostogoli o dată, apoi își repezi un genunchi în stomacul lui Malone.

MOȘTENIREA TEMPLIERILOR

Acesta își pierdu brusc răsuflarea.

Geacă Roșie țîșni în picioare și porni în goană spre Købmagergade. Malone se ridică și el, dar în clipa imediat următoare se chirci și trase cîteva guri firave de aer.

Fir-ar să fie! Nu mai avea antrenament.

Își reveni și-si continuă urmărirea, prada lui avînd acum un avans de vreo cincisprezece metri. Malone nu văzuse cuțitul pe tim-pul încăierării lor, dar în timp ce se opinea pe stradă printre magazine, observă că bărbatul încă ținea strîns geanta din piele. Simțea că-i arde pieptul, dar se apropia de țintă.

Geacă Roșie smulse un cărucior cu flori din mîinile unui bătrîn sfrijit, unul dintre multele astfel de cărucioare care mărgineau pe de-o parte și pe cealaltă atît Højbro Plads, cît și Købmagergade. Malone nu putea să-i sufere pe vînzătorii ambulanți, care aveau o plăcere deosebită să-i blocheze lui intrarea în librărie, mai ales în zilele de sămbătă. Geacă Roșie împinse cu putere căruciorul pe pavaj, în direcția lui Malone. Acesta nu putea să lase căruciorul în voia lui: erau prea mulți oameni pe stradă, inclusiv copii, aşa că țîșni înainte, îl prinse și-l învîrti puțin, ca să-l opreasăcă.

Aruncă o privire în spate și-o zări pe Stephanie, după colț, pe Købmagergade, împreună cu un polițist. Erau la o distanță cam cît o jumătate de teren de fotbal, aşa că nu mai era timp de așteptat.

Malone se năpusti mai departe, întrebîndu-se încotro avea de gînd să se îndrepte hoțul. Poate că avea undeva lăsat un vehicul, sau îl aștepta un șofer acolo unde Købmagergade dădea într-o altă piață aglomerată din Copenhaga, Hauser Plads. Speră să nu fie cazul. În locul acela era o aglomerație de coșmar, dincolo de rețeaua de alei pietonale care formau Mecca tuturor cumpărătorilor, cunoscută sub numele de Strøget. Coaptele îl dureau în urma acestui efort neașteptat, mușchii săi abia amintindu-și de zilele petrecute în marină și la Departamentul de Justiție. După un an de rezervă voluntară, era clar că actuala sa condiție fizică nu l-ar fi impresionat cîtuși de puțin pe fostul său angajator.

În față, se contura Round Tower, cuibărit cu hotărîre lîngă biserică Trinity, ca un termos legat de un coșuleț pentru picnic. Solida clădire de formă cilindrică se înălța pe nouă etaje. Regele Christian

al IV-lea al Danemarcei îl ridicase în anul 1642, iar simbolul domniei lui – un 4 aurit îmbrățișat de un C – sclipea pe umbra fațadă din cărămidă. Cinci străzi se intersectau în locul în care se afla Round Tower, iar Geacă Roșie putea să aleagă pe oricare dintre ele, încercând să scape.

Apărură și mașinile de poliție.

Una dintre ele se opri, cu pneurile scrișnind pe asfalt, la sud de Round Tower. O alta veni din depărtare, pe Købmagergade, blocând orice cale de scăpare spre nord. Geacă Roșie era acum izolat, în piață ce se întindea în jurul turnului. Prada lui șovăi, părând să analizeze situația, apoi o rupse la fugă spre dreapta, dispărând în Round Tower.

Ce tot făcea nebunul asta? Nu exista nici o ieșire, în afara porticului de la parter. Dar poate că Geacă Roșie nu știa asta.

Malone alergă spre intrare. Îl cunoștea pe omul de la casa de bilete. Norvegianul își petrecuse multe ore în librăria lui Malone, literatura engleză fiind pasiunea lui.

– Arne, unde s-a dus omul ăla? îl întrebă el în daneză, încercând să-și recapete răsuflarea.

– A fugit pe-aici fără să plătească.

– Mai e cineva?

– A urcat o pereche de bătrâni acum puțin timp.

Nu existau nici scări, nici ascensor care să ducă spre vîrf. În loc de așa ceva, o potecă în spirală își croia drum în sus, fiind concepută inițial astfel încât voluminoasele instrumente astronomice ale secolului al XVII-lea să poată fi transportate pe roți. Ghidurile turistice locale povestea că, odinioară, Petru cel Mare al Rusiei trebuse pe-aici călare, urmat de împăratul său, în trăsură.

Malone auzi un zgomot de pași care-și răspîndeau ecourile de la nivelul de deasupra. Clătină din cap, cu gîndul la ceea ce-l aștepta.

– Spune-le polițiștilor că suntem sus.

Porni în goană.

La jumătatea pantei primei spirale, trecu pe lîngă o ușă care ducea în Sala Mare. Ușa din sticlă era închisă, iar luminile, stinse. Fereștele duble, ornamentate, se înșirau de-a lungul peretilor exteriori ai

MOȘTENIREA TEMPLIERILOR

turnului, dar fiecare dintre ele era zăbrelită. Se opri din nou să asculte și auzi iarăși zgomot de pași în fugă, deasupra.

Își continuă drumul, răsuflînd din ce în ce mai slab și mai greu. Încetini pasul în clipă în care trecu pe sub un echer medieval, folosit pentru trasarea hărților astronomice, fixat sus pe perete. Știa că ieșirea spre terasa clădirii era la doar cîțiva metri distanță, pe la ultima cotitură a rampei.

Nu mai auzi zgomot de pași.

Se strecură înainte și păși prin arcadă. Un observator de formă octogonală – nu din vremea regelui Christian, ci de o origine mai recentă – se înălța în mijloc, înconjurat de o terasă întinsă.

În stînga lui, un gard decorativ din fier împrejmuită observatorul, singura sa intrare fiind ferecată cu lanțuri. La dreapta, o rețea complicată de zăbrele din fier mărginea cealaltă muchie a turnului. Dincolo de grilajul scund, se întindeau acoperișurile orașului, din țiglă roșie și cu fleșe verzi.

Dădu roată platformei și găsi un bărbat mai în vîrstă, zăcînd întins cu fața în jos. Lîngă trupul lui, Geacă Roșie stătea în picioare, cu un cuțit la gîndul unei bătrâne și cu brațul înlănțuindu-i pieptul. Femeia părea că vrea să țipe, dar frica îi înăbușise vocea.

– Stați potolită, o sfătuí Malone, în daneză.

Îl examină pe Geacă Roșie. Aceeași privire hăituită se citea în ochii lui întunecați, aproape funebri. Picăturile de sudoare îi scînteară în lumina strălucitoare a soarelui. Totul îi dădea de înțeles lui Malone că nu era cazul să mai facă vreun pas. Zgomotele de pași venind de jos semnalau faptul că polițiștii aveau să ajungă în cîteva clipe.

– Ce-ar fi să te liniștești? Întrebă el, încercînd să deschidă o conversație în limba engleză.

Observă că bărbatul înțelesese, dar cuțitul rămase la locul lui. Privirea lui Geacă Roșie continuă să rătacească grăbită, ba spre cer, în sus, ba înapoi. Părea nesigur pe sine, ceea ce-l îngrijora și mai mult pe Malone. Persoanele desperate recurg adesea la gesturi desperate.

– Lasă cuțitul jos. Vine poliția. N-ai pe unde să scapi.

Zgomotul de pași de dedesubt se auzea tot mai tare.

– Polițiștii sănă aici.

Geacă Roșie făcu cîțiva pași înapoi, spre grilajul din fier, dar nu-și slăbi strînsoarea asupra bătrînei. Malone simți că răceala de oțel a unui ultimatum l-ar putea sili să facă o alegere, aşa că-i atrase din nou atenția.

- N-ai pe unde să scapi.

Geacă Roșie își înclește și mai tare strînsoarea, apoi se trase înapoi, împleticindu-se, ajungînd să se sprijine cu totul de grilajul exterior care-i venea pînă la brîu, dincolo de el și de ostatica lui nemaifiind decît aerul.

Expresia panicată îi dispăru din ochi și deodată calmul se așternu asupra bărbatului. O împinse în față pe bătrînă, iar Malone o prinse înaînte să-și piardă de tot echilibrul. Geacă Roșie își făcu semnul crucii și, cu geanta lui Stephanie în mînă, se răsuci peste grilaj, răcni un cuvînt – *beauseant*¹ – apoi își tăie beregata cu cuțitul și trupul se prăbuși spre caldarîm.

Femeia începu să urle, în timp ce poliștii dădeau buzna prin portic.

Malone îi dădu drumul și se repezi spre balustradă.

Geacă Roșie zacea pe pietrele pavajului, la vreo treizeci de metri mai jos.

Se întoarse și-și ridică privirea spre cer; dincolo de catargul din vîrful observatorului, Dannebrog-ul danez – drapelul cu o cruce albă pe fundal roșu – atîrna parcă fără vlagă pe cerul liniștit.

La ce s-o fi uitat omul acela? Și de ce-o fi sărit?

Privi din nou țintă în jos și-o zări pe Stephanie făcîndu-și drum cu coatele prin mulțimea din ce în ce mai numerosă. Geanta ei din piele zacea la cîțiva metri distanță de cadavru, aşa că o privi cum o ridică de pe pavaj, topindu-se apoi în mulțime. O urmări cu privirea pe măsură ce se strecu printre oameni și se îndepărta, fără să privească înapoi, pe una dintre străzile care porneau de lîngă Round Tower, ducînd spre aglomerata Strøget.

Clătină din cap văzînd retragerea ei grăbită și bombăni:

- Ce mama dracului?

2

Stephanie se simtea zguduită. După douăzeci și sase de ani în care lucrase pentru Departamentul de Justiție, ultimii cincisprezece la Magellan Billet¹, învățase că tot ceea ce stătea pe patru picioare, avea trompă și mirosea a alune, se numea elefant. N-avea nevoie să aibă și o plăcuță atîrnată pe piept. Ceea ce însemna că bărbatul cu geacă roșie nu era un hoț de genți.

Era, cu siguranță, altceva.

Iar asta însemna că altcineva știa cu ce se ocupă ea.

Văzuse cum hoțul se prăbușea din turn... era prima dată cînd vedea cu ochii ei moartea. Atîția ani îi auzise pe agenții ei vorbind despre ea, dar o prăpastie uriașă se așternea între lectura unui raport și priveliștea morții cuiva. Trupul se izbise de pietrele pavajului cu un bubuit dezgustător. Să fi sărit din proprie inițiativă? Sau l-o fi obligat cumva Malone? O fi avut loc o luptă? O fi vorbit, înaînte să sară?

Ea venise cu un anumit scop în Danemarca și se hotărîse, dacă tot era acolo, să-l viziteze pe Malone. Cu ani în urmă, el fusese una dintre primele douăsprezece persoane din care trebuia să aleagă pentru Magellan Billet. Îl cunoscuse pe tatăl lui Malone și urmărise ascensiunea sigură a fiului, bucurîndu-se să-l primească atunci cînd el îi acceptase oferta și se mutase de la compartimentul juridic al marinei la Departamentul de Justiție. Cu timpul, Malone ajunsese

¹ Organizație federală antiteroristă fictivă, cu sediul în orașul Atlanta, din statul american Georgia (n.tr.)

¹ Numele purtat de steagul cu dungi albe și negre al templierilor (n.tr.)

să devină cel mai bun agent al ei, iar Stephanie se întristase atunci când el se hotărîse, cu un an în urmă, să se retragă.

Nu-l mai văzuse de-atunci, cu toate că vorbiseră la telefon de câteva ori. Atunci când se lansase în urmărirea hoțului, observase că trupul lui înalt își menținuse musculatura, iar părul îi rămăsese des și ondulat, cu aceeași ușoară nuanță cafenie, asemănătoare cu cea a pietrelor vechi care alcătuiau clădirile din preajma ei. În cei doisprezece ani în care lucrase pentru ea, Malone fusese întotdeauna deschis și independent, ceea ce făcea din el un bun agent operativ – unul în care putea să aibă încredere – dar, pe lîngă asta, mai era vorba și despre un anumit sentiment. În realitate, el îi fusese mai mult decât un angajat.

Îi era prieten.

Dar asta nu însemna că-și dorea ca el să se amestece în treburile ei.

Să-l urmărească pe bărbatul cu geacă roșie era ceva tipic pentru Malone, dar însemna în același timp și o problemă. Dacă-l vizita acum, ar fi urmat anumite întrebări, unele la care ea n-avea de gînd să răspundă.

Întîlnirea cu un vechi prieten trebuia să fie amînată pentru o altă ocazie.

Malone ieși din Round Tower și porni după Stephanie. În clipa în care părăsea terasa turnului, o echipă de medici de ambulanță se îngrijea de cuplul în vîrstă. Bătrînul era în stare de soc ca urmare a unei lovituri primite la cap, dar avea să-și revină. Femeia fusese cu prinsă de isterie, iar el îl auzise pe unul dintre medici că trebuia transportată de urgență la ambulanță care aștepta.

Trupul lui Geacă Roșie zacea încă pe pavaj, acoperit cu un cearșaf de un galben pal, iar polițiștii se ocupau să-i dea la o parte din drum pe curioși. Croindu-și drum prin multime, Malone privi cum ceașful e ridicat, iar fotograful poliției își îndeplinește misiunea. Era limpede că hoțul își tăiese beregata. Cuțitul însingerat zacea la câțiva metri distanță de brațul contorsionat într-o poziție nefirească. Sîngele cursese din tăietura de la gât, întinzîndu-se pe pavaj într-o

MOȘTENIREA TEMPLIERILOR

băltoacă întunecată. Craniul era sfărîmat, pieptul zdrobit, picioarele răsucite, de parcă n-ar fi avut oase. Polițiștii îi ceruseră lui Malone să nu plece: aveau nevoie de o declarație din partea lui, dar, în clipa aceea, el trebuia să-o găsească pe Stephanie.

Ieși din adunătura de cască-gură și-și înăltă privirea spre cerul seacii, pe care un soare tîrziu strălucea cu o măreție risipitoare. Nici un nor nu se zărea prin apropiere. Putea să fie o seară excelentă în care să privești stelele, dar nimici n-avea să viziteze observatorul din vîrful turnului. Nu. Era închis în seara aceea, fiindcă un bărbat se aruncase de-acolo și murise.

Și ce era cu bărbatul acela?

În gîndurile lui Malone era un amestec de curiozitate și de neliniște. Știa foarte bine că ar fi trebuit să se întoarcă la librăria lui și să uite tot ceea ce era legat de Stephanie Nelle și ceea ce făcea ea, orice-ar fi fost. Treburile ei nu mai erau și ale lui. Dar știa la fel de bine că aşa ceva n-avea să se-nțîmple.

Ceva nu se legă, iar asta nu era bine.

O descoperi pe Stephanie la vreo cincizeci de metri în față, pe Vestergræde, una dintre acele străduțe lungi care împăienesc cartierul comercial din Copenhaga. Mersul îi era sprinten, grăbit; brusc, coti la dreapta și dispără într-o dintre clădiri.

Grăbi pasul și ajunse la HANSEN'S ANTIKVARIAT, o librărie al cărei proprietar era unul dintre cei cățiva locuitori ai orașului care nu-i oferiseră o primire călduroasă lui Malone. Lui Peter Hansen nu-i plăcea străinii, în mod special americanii, ba chiar încercase să împiedice pătrunderea lui Malone în Asociația Anticarilor Danezi. Din fericire, antipatia lui Hansen nu se dovedise contagioasă.

Vechile instințe ieșeau la iveală, simțăminte și intuiții care zăcuseră adormite încă de la retragerea lui, petrecută cu un an în urmă. Senzații care nu-i erau pe plac. Și totuși, ele întotdeauna îl ajutaseră să meargă înainte.

Se opri brusc în fața intrării principale și o zări înăuntru pe Stephanie, stînd de vorbă cu Hansen. Apoi, cei doi se retraseră ceva mai încolo în magazin, care ocupa întregul parter al unei clădiri cu trei niveluri. Cunoștea dispunerea interiorului, fiindcă studiase cu